

Пише: Тадија Нешковић
уторак, 11 август 2009 17:36

Када човек има проблеме који му угрожавају организам, оде код лекара. Лекар га прегледа, па му пропише терапију и препише лекове. Терапија и лекови зависе од болести која је напала пацијента – ниједан метод лечења нити медикамент не може да сузбије све проблеме, већ се сваком обољењу приступа на посебан начин.

Тако то функционише у медицини. У политици се примењује нешто другачији поступак. Наиме, када држава има проблем који је угрожава, обрати се за помоћ стручњацима. Стручњаци, међутим, не прегледају државу, него јој одмах преписују терапију. Та терапија нимало не зависи од врсте проблема с којим се суочава држава. На све случајеве примењује се идентичан третман, пошто су стручњаци одавно закључили да се свака државна тешкоћа може решити – легализацијом.

Имате проблема са косметским Албанцима? Легализујте ту покрајину као њихову државу! Имате проблема са незаконитом трговином наркотика? Легализујте дроге! Имате проблема са хомосексуалцима? Легализујте им бракове! Имате проблема са проституцијом? Легализујте "најстарији занат на свету"!

Та магична метода лечења држава и друштва увелико је узела маха у развијеном свету, а последњих година све је присутнија и у Србији. За сада тек теоретски, али најављује се да ћемо ускоро присуствовати и њеној практичној примени. "Политика" је, на пример, у јучерашњем броју објавила текст под злокобним насловом ["Проституција близу легализације"](#). Осим што је злокобан, наслов баш и није најпрецизнији, јер скору легализацију овог "заната" не рекламира неки државни званичник. Наиме, озакоњивање "пријатељица ноћи" (али и "пријатеља", пошто постоје и мушке "занатлије"), као несумњиво најбоље решење за претешку позицију сексуалних робиња и робова, предлаже извесна Славица Динић, асистенткиња на Факултету за државну управу и администрацију универзитета "Мегатренд". Уз сво поштовање академског звања које је стекла, њено предвиђање како је такав "расплет догађаја прилично изванредан" ипак би требало узети са резервом.

Али, никако не смемо занемарити ту могућност. Душан Ковачевић је својевремено изјавио да њему и осталим писцима није било тешко да у комунизму буду успешни "пророци"

друштвених потреса, јер је сваку будалаштину, коју су они осмислили у својим делима, комунистичка власт касније спроводила у стварности. Данас немамо комунистичку већ еврореформску власт, и немамо бунтовне писце већ "стручњаке" непомично заглаване у евроатлантске интеграције, али исти образац је на делу: какву год небулозу смисле самозвани експерти, власт је спремна да је примени. Поготово ако у неком, ма колико малом ћошку Европе, већ постоји пример на који могу да се угледају. А што се проституције тиче, овдашњи заговорници њене легализације имају узор у свемоћној Холандији, истој оној земљи која чврсто одолева свим "притисцима" и блокира нам ССП док јој не испоручимо Ратка Младића.

Можда ћемо једног дана и бити захвални Холанђанима на тој блокади, али то је већ друга прича...

Оним реакционарима који не верују да би Београд морао да дигне ногу само зато што је видео да се Амстердам поткива, Славица Динић, чији је ауторитет поткрепљен тврдњом да се "већ неколико година бави питањем проституције у престоници", нуди дирљиву емпиријску аргументацију:

- Професори, радници у фабрикама, адвокати, оперски певачи, лекари, авијатичари раде ствари користећи делове тела и за то добијају плату. Исти случај је и са особама које се баве проституцијом.

Када ово прочитате, неминовно се захвалите Богу што ваше супруге и девојке, ваше сестре и нећаке, ваше познанице и пријатељице, није васпитавала Славица Динић. Али и згрозите над чињеницом да цело наше друштво већ предуго васпитавају особе истог менталног склопа као и саговорница "Политике". Они који не схватају да проституција, чак и када је озакоњена, чак и када нема насилних муштерија, чак и када нема бескрупулозних макроа, није никакво племенито занимање, већ понижавајуће трговање нечим што никако не би смело улудо да се троши – сопственим телом.

Јесте неопходно помоћи несрећницама које је мука натерала да се баве проституцијом, и са тим ће свако нормалан да се сложи. Нехумано је даље их препуштати њиховој судбини, која се никада неће поклопити са судбином Џулије Робертс у "Згодној жени". Али, још је нехуманије будућим генерацијама, девојкама које тек треба да закораче у свет одраслих, законски поставити проституцију као сасвим природно и друштвено оправдано занимање којим имају право да се баве.

Боље спречити него легализовати

Пише: Тадија Нешковић
уторак, 11 август 2009 17:36

Лепо каже древна мудрост: боље је спречити, него лечити. Не легализовати, дакле, већ спречити.